

DĚTSKÝ HŘBITOV



REGINA
ANDRÁSOVÁ

DĚTSKÝ HŘBITOV



Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Regina Andrášová, 2025

Cover © Barbora Lendrová, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5716-9 (pdf)

DĚTSKÝ HŘBITOV

REGINA
ANDRÁSOVÁ

VENDETA



Tento příběh se odehrává ve fiktivním Arvédském království. Je to příjemné místo a doufám, že se vám tam bude líbit. Rozkládá se někde poblíž Francie, na dohled Německa a co by dohodil z Velké Británie. Arvédské království (Arvédie) se skládá ze dvou států – Arvédie a Mizzani. Původně dva samostatné státy se sloučily v osmnáctém století, kdy na Mizzani došlo k úpadku a tradiční vládci – Páni na Mizzani – nedokázali odolat větší a výbojnější Arvédii. Mizzani si uchovalo svébytnou kulturu i jazyk, třebaže většina jejích obyvatel dnes již běžně mluví arvédsky. Podle pověsti poslední vládnoucí Pán na Mizzani proklel královskou rodinu Desmondů, jejichž dynastie Arvédii vládla od dvanáctého století. Rodinu během let zasáhly mnohé tragédie. Jeden z korunních princů padl ve druhé světové válce, rodiče předposledního krále Michaela II. zahynuli při pádu vrtulníku. Král Michael II. tak byl korunován v pouhých sedmi letech. Sňatkem s dcerou tehdejšího Pána na Mizzani se mu údajně podařilo kletbu zlomit. Jejich svazek byl velmi harmonický a ve dvou následujících generacích se rodina značně rozrostla. V době, v které se náš příběh odehrává, sedí na trůně syn Michaela II., Michael III.



Koncem října se přihnaly mraky a krajinu nakrátko zakryla řídká sněhová deka. Dětem však radost z ní nevydržela dlouho, déšť ji brzy roztrhal na cáry, a i když se pod keři a na severním úpatí svahů její zbytky udržely až do listopadu, byla už jen smutnou připomínkou dětských nadějí. Nebe se potáhlo chmurnými šedivými oblaky a nastalo vlhké a lezavé chladno. Mráz by byl lepší, čistější, a zima by nebyla tak zákeřná.

Bledé paprsky, které tu a tam prosákly mezi mračny, nehřály, jejich energie sotva stačila na pochmurné osvětlení krajiny plné hnědých fleků hlíny, špinavého sněhu a holých stromů, které v nepříjemném větru mávaly větvemi jako plačky lomící rukama na pohřbu. Obloha se zdála být nízko, táhla se od obzoru k obzoru jako potrhaná bezbarvá zástava poraženého vojska.

Z městečka vedla vyšlapaná cesta, která se zařízla mezi pole a stoupala do svahu, jímž tu začínal pás nevysokých kopců porostlých smíšeným lesem. Brzy se ztrácela mezi křovinami tak hustými, že i neolistěné větve skýtalý osamělému chodci ochranu před pozorovateli.

Bylo časně odpoledne, ale počasí sotva někoho zlákalo na procházku do přírody. V ohradě mezi ovce byl jen postarší, špatně oblečený muž s nezapálenou cigaretou v koutku úst, který mozolnatýma špinavýma rukama opravoval sloupek v plotě. Sem tam vzhlédl, zabručel něco na ovce a zase sklonil hlavu k práci. Ovčák nebyl zvyklý mluvit, snad jen na zvířata, lidí se stranil stejnou měrou, jakou se vyhýbali oni starému podivínovi žijícímu v rozpadajícím se domě za vsí.

Údery obrácenou stranou sekery do sloupku se hlučně nesly smutnou krajinou. Pak ovčák, veden instinktem, který mu napověděl, že se ve fádní krajině něco změnilo, zvedl hlavu a napřímil se. Jeho tmavá tvář, zabarvená stejně sluncem jako špínou, se však ani nepohnula a její výraz se nezměnil. Košili bez knoflíků měl nacpanou ve vytahaných kalhotách, které kolem kostnatých boků přidržoval široký řemen s rozbitou přezkou. Ovčák si jej kolem pasu omotal dvakrát a konec opasku protáhl tak, že mu kovová spona plandala a co chvíli ho udeřila do stehna. Byla zima, ale on neměl kabát.

Mlčky pozoroval děvče, které šlo po rozblácené polní cestě směrem z města. Se zaujetím sledoval postavičku v krátkém kabátě a žluté sukni, jak začíná stoupat mezi kopce. Zapálil si cigaretu a díval se, dokud mohl něco vidět, a díval se ještě hodnou chvíli poté, co děvče zmizelo mezi keři. Domníval se, že občas zahlédl mihnout se její hlavu, ale byl to nejspíš jen optický klam vyvolaný bujnou představivostí; dívka byla bruneta a na jižní straně kopce sníh odtál natolik, aby hutná hnědá půda pohltila její siluetu.

Děvče se stejnou cestou nevrátilo, ale ovčáka na tom nic neudivilo. Tam nahoře na kopečku byl přece dětský hřbitov. Děti se odtamtud nikdy nevracely.



Inspektorka královské arvédské policie Sofie Gardererová si přesně ve dvacet nula pět zapnula televizi.

Sofie už před dvěma lety překročila čtyřicítku; zatím si uchovávala postavu, o níž se dalo říct, že je štíhlá, ale tušila, že ji to bude stát čím dál tím víc úsilí. Vlasy měla světle hnědé, dlouhé tak, aby je mohla sepnout do culíku, ale ten obvyčejně nosila jen doma. Občas v nich našla bílý vlas, ale naštěstí se to stávalo tak zřídka, že ji to spíš zaujalo, než deprimovalo. Byla pohledná, uměla být i atraktivní, ale to vyžadovalo námahu, kterou se jí běžně nechtělo vynakládat. Schoulila se do křesla s modrým potahem zdobeným stříbrnými liliemi, nohy si opřela o podnožku a na opěradlo křesla si postavila misku s oříšky. Kdykoli se jí hlavou mihla myšlenka na práci, zatlačila ji hluboko do podvědomí, ale podvědomí je zrádné.

Co chvíli se nachtýla, že myslí na mrtvou Sally Taylorovou, pak zase na Bestii a v duchu Bestii vysvětluje, proč ztrácí čas s uzavřeným případem. Drahocenný čas, řekne Bestie, a Sofie bude zase o něco blíž ke službě u dopravní policie. A nebylo by to nakonec lepší? Praštit dveřmi, fláknout složkou o stůl a odkráčet středem? Stejně už svou práci kvůli té krávě nemá ráda.

Komisařka Tamara Stolzová byla důvodem, proč si Sofie po letech služby u policie začínala připouštět, že by se mohla živit i něčím jiným. Pět let pracovala s legendárním komisařem Heinrichem a byla to úžasná doba, práce jí pomohla překonat smutek z manželovy smrti. Pak Heinrich odešel do výslužby a přišla Tamara Stolzová. Komisařce Stolzové se podařilo během osmnácti měsíců otrávit všechno, co Sofie na své práci

milovala. K podřízeným se chovala přezíravě, jakoukoli pracovní iniciativu bez milosti potírala. Sbírala politické body na úkor dobře provedené práce a požadovala výsledky hlavně tam, kde z nich mohla něco získat. Navenek se dokázala prezentovat jako vynikající odbornice, milovala média a pěstovala si suitu spřátelených novinářů.

Radši na to nemyslet. Znělka seriálu Sofii připomněla, že přesně tohle všechno chtěla pustit z hlavy. Sice už první řadu Starožitností viděla dvakrát, ale když zjistila, že ji zase opakují, najednou měla skoro fyzickou potřebu dívat se na ně znovu. Mark Daniels v roli Bena Palmera, kastelána hradu Ouvier, romance s archeoložkou, cestování v čase. Než se však děj začal odvíjet, byla Sofie duchem opět u práce. Proč neudělat to, co po ní Bestie chce, a mít klid? Protože mi to klid nepřinese, vzdychla si Sofie a přinutila se podívat na obrazovku. Právě zabrali zamýšlenou kastelánovu tvář a Sofie si znovu povzdychla.

„Ten chlap se mi líbí,“ pronesla nahlas. Mohla si to dovolit, protože byla v obýváku sama.

Těžko posoudit, jestli Sofie v té chvíli měla na mysli herce Marka Danielse nebo postavu Bena Palmera. Ale Danielsovo charisma a Palmerův osud konečně Sofii přiměly pustit práci z hlavy a nechala se unášet kouzlem příběhu. Palmer a jeho desetiletá sestra Sue se začali zabydlovat na starém hradě.

Sofie se ponořila do děje a vyrušila ji až znělka reklamy. Vzhledla a automaticky sáhla po dálkovém ovládání, než si uvědomila, že se nedívá na záznam a nemůže si reklamu zrychlit. Do té chvíle na zmrzlinu ani nepomyslela, ale musela mít myšlenku na ni zasutou někde hluboko v podvědomí a reklamní znělka zafungovala stejně spolehlivě jako Pavlovův zvonek na psy. Chvíli se vrtěla na křesle, pak si v duchu planě slíbila, že si půjde zítra večer zaběhat, a už byla u mrazáku. Právě když reklama končila, přicourala se ze svého pokoje její dváctiletá dcera Isabella.

„Na co koukáš?“ zeptala se.

„Na Starožitnosti.“

„Aha, profesor Palmer,“ pronesla vědoucně Isabella.

Děj na obrazovce se začal zase odvíjet. Sue našla v suti na zemi kus střepu s výpočty a pokusila se ho propašovat do svého pokoje. Ben ji při tom chytil a donutil ji, aby střep odnesla archeoložce Karen a omluvila se. Sue se podařilo vyfotit mobilem vzorce na střepu a ve svém pokoji se je snažila spočítat. Sue byla totiž geniální vědátorka v těle desetileté holky. Trochu blbost, pomyslela si Sofie, ale osvěží.

„Tenhle díl už jsem viděla,“ namítla Isabella, ale zůstala sedět na pohovce. „Jé, my máme zmrzlinu.“

„Opakují první řadu,“ řekla Sofie. „Já mám zmrzlinu. Ale můžeš si taky vzít.“

Isabella už byla na cestě do kuchyně.

Sofie snědla svou porci tak rychle, že jí ztuhla pusa. Ben si prohlížel fotografii tajemné ženy, Karen ho pozvala na večeři a Sue využila nehlídaného naleziště, aby se pokusila najít další nápisy na střepcích.

„Mám Starožitnosti ráda,“ řekla po chvíli sledování Isabella, „ale tohle si až moc pamatuju.“

„No, na Palmera je hezký pohled,“ řekla poněkud prkenně Sofie, protože se jí se zmrzlou pusou špatně artikulovalo. „Potřebuju něco nenáročného a uklidňujícího.“

Isabella dloubala lžičkou ve zmrzlině a pronesla trochu vyčítavě: „Vždycky jsem chtěla být takový génius jako Sue.“

Podívala se na dceru pobavena tím, že jí Isabella zjevně dává za vinu, že není malým dvanáctiletým géniem a najednou ji zasáhla vlna radosti, že ji má. Dala si ale pozor, aby to nedala najevo. Jen jí opět hlavou bleskla rychlá vzpomínka na případ, na mrtvou Sally, Bestii a zlomené rodiče. Zadávala se na obrazovku, kde se Ben přel s Karen o původu nějaké sošky. Jenže už to nestačilo, ani Benova obnažená mužná hrud' o pár obrazů dále Sofii neodtrhla od myšlenek na ty druhé rodiče, jejichž dcera už s nimi nikdy nebude u televize jíst zmrzlinu.

Sally Taylorová šla na večírek a nevrátila se z něj domů. Našli ji mrtvou v zahradě vily, kde se večírek konal. Příčinou smrti bylo předávkování. Sofie se sotva začala vyptávat účastníků večírků, když Bestie rozhodla, že případ je u konce.

Holka si vzala nějakou extázi, a protože byla nezkušená, vzala si toho moc. Konec, tečka, případ je vyřešený. To jenom Sofie dělá vlny. Proč obtěžovat nevinné děti, které se jen bavily? Bylo to k vzteku. Když se Sofie pokusila vyslechnout mladíka, který večírek pořádál, zavolala si ji Bestie na kobereček. Byla mazanější, než by se zdálo, protože se nespokojila s tím, že by Sofii řekla, že se nesmí nikoho vyptávat. Kdepak, Bestie byla mnohem rafinovanější. Hodila po Sofii přepisem výsledku, který ona sama vedla s hlavními aktéry veselice, z něž vyplývalo, že hoši jsou nevinní jako novorozenátka. A tím případ končí, tečka, inspektorko Gardererová, věnujte se důležitější práci. Bestie uměla tančit po ledu. Bestie uměla zaujmout vhodné stanovisko a nastavit vlídnou tvář médiím. Bestie byla miláček kamer. Bestie byla žába na prameni Sofiny radosti z práce.

V posteli se Sofie musela skoro násilím přimět myslet na jiné věci než na Sally, na Bestii a na práci, aby vůbec usnula. Pomohlo až představit si Bena Palmera bez košile. Když si v jejích představách začal rozepínat kalhoty, změnil se v herce Marka Danielse a Sofie začala přemýšlet, jestli je Daniels ženatý nebo rozvedený. A těsně předtím, než usnula, si vzpomněla na svého manžela, ale vzpomínka už nebyla tak bolestná, jako bývala před pár lety. Už v ní byla jen nostalgie a lehký smutek z toho, že nemá s kým sdílet radost z Isabelly, a žal nad tím, že ji neměl možnost vidět vyrůstat.

Sofie si často po takové noci připomínala, že kterékoli ráno může přinést něco nového, nějaký zázrak, počátek něčeho dobrého, i když po skoro dvouleté spolupráci s Bestií už to byla jen slova; doufala, ale nevěřila.



Nová prosklená budova policejního ředitelství stála na nábřeží a v ranním stínu vypadala jako ledová kostka. Až se do ní opře slunce, rozzáří se jako diamant. Sofi se při tom pohledu zastesklo po starých kancelářích oddělení vražd, po prošlapaném linoleu, zápachu letitého papíru, příšerné dezinfekce a zelenkavých dlaždičkách ve výslechové místnosti. Po starých vztazích a starých přátelích. Setřásla to ze sebe jako zbytečný sentiment, ale nechuť k práci setřást nedokázala.

Zatlačila do otočných dveří a vešla do haly. Bylo tak časně, že na ni služba za pultem pohlédla skoro překvapeně. Inspektorka uniformovaného strážníka přátelsky pozdravila mávnutím. Prošla mezi kontrolními panely, přiložila ke čtečce osobní kartu a závora zajela do otvoru. Cesta k výtahům byla volná a před nimi nestála ani noha. Když Sofie vyjela nahoru a vešla do kanceláře, její kolega Don McDonald, přezdívaný DonDon, udiveně zvedl obočí.

„Dneska jsi ranní ptáče,“ konstatoval suše. V koutku úst měl napůl rozžvýkané párátka a rovnal dokumenty do otevřené složky. Byl to muž neurčité podoby definované jen vyholenou hlavou. Další z početné armády mužů, kteří v nejlepším věku začali ztrácet vlasy a řešili to radikálně. Ačkoli to Sofie schvalovala, nic nebylo směšnější než přehazovačka, nemohla se zbavit pocitu, že to některým dává poněkud unifikovaný vzhled, pod nímž se ztrácí jakákoli osobitost.

„Isabella nešla dneska ráno do školy,“ pronesla a postavila kabelku na stůl, „to bys nevěřil, jak to může člověka poránu zrychlit.“

„To já bych si radši přispal než tu být o hodinu dřív,“ zívá DonDon.

„Doufala jsem, že udělám administrativu, než se tu někdo zjeví.“

„Jestli myslíš Bestii,“ usklíbl se kolega, „tak ta už dorazila před hodinou a sedí u ředitele.“

Sofie těžce vzdychla. „Krucinál.“ Rázem byla zpátky tíha, kterou cítila, když se blížila k budově ředitelství.

„Doufala jsem, že tu bude klid,“ zabručela Sofie. „Včera večer jsem si pustila Starožitnosti a drahoušek Ben mi zvedl náladu. Doufala jsem, že si ji chvíli udržím.“ Sofie během svého poněkud nesouvislého projevu vyndávala věci z kabelky na stůl. „Chtěla jsem tu v klidu dokončit pár věcí a zmizet dřív, než se Bestie objeví.“

DonDon pokrčil rameny a pak si promnul oči.

„Já měl veselo celou noc. Akorát jsem se chtěl vypařit, ale objevil se nějaký chlápek, co má v Hradební čtvrti zastavárnu.“ Luskal prsty. „Máme vraha tý učitelky. Pokusil se prodat její mobil.“

„No skvělé. Že to byl nějaký její bývalý žák? Všichni na ni hrozně nadávali.“

„Byl to její bývalý žák. Úplný kretén. Prý mu zkazila život, protože ho nepustila k závěrečným zkouškám,“ DonDon se krátce zasmál. „Upřímně řečeno, těžko uvěřit, že zrovna tohle od ní bylo nespravedlivé. Měla v tom mobilu vložený štítek se jménem a adresou a ten idiot si ho ani neprohlédl, než ho střelil do frcu. Prodavač usoudil, že je to silný kafe i na něj a zavolal nám.“

Sofie se krátce zasmála. „Přiznal se?“

„Jo. Za deset minut. Řekl jsem mu, že vím, že ji zabil, a on na to, že v tom případě nemá cenu zapírat.“

„Kdyby to bylo vždycky takhle jednoduché,“ zasmála se Sofie. „Ale Bestie ti za to žádné body nedá.“ Pohlédla na pracovní nástěnku, na níž se zapisovaly body jednotlivým členům týmu. Stolzové nepochopitelný systém hodnocení.

„Seru na body,“ pokrčil DonDon rameny. „Jdu se domů vyspat a pak mám rande. Držím palce.“

Sofie si zapnula počítač a usrkla kafe. „Bylo by mi tu líp, kdybych věděla, že je čistý vzduch.“

„Jo, život je těžkej.“

Po DonDonově odchodu se Sofie chvíli hrabala v počítači a procházela staré složky, zatímco se ve vedlejší kanceláři občas někdo objevil, sem tam i nakoukl a zase zmizel. Pár lidí ji pozdravilo, někdy zavolala pozdrav ona, ale pocit, že má Bestii v zádech, jí bránil v klidné práci, a tak se nakonec sebrala a vyrazila na ulici. Bylo právě tak akorát dost hodin na to, aby se stavila v bufetu, kde sbírala nádobí dívka, která by jí snad mohla říct něco nového o posledním večeru Sally Taylorové. Sofino jednání bylo nerozumné, Bestie Sallyin případ prohlásila za uzavřený a Sofii beztak šla po krku, ale inspektorka si nemohla pomoci. Respektovala Bestiin příkaz nepřibližovat se k mladíkovi, který osudnou párty pořádal, ale nemohla vyšetřování docela opustit. Už kvůli Sallyiným rodičům, už kvůli sobě.

Sally Taylorová byla spořádaná studentka Obartské akademie a pro Sofii byl pohled na šokované, zdrcené rodiče, kteří ztratili dceru a měli se podle Bestie spokojit jen s lakonickým prohlášením, že si za to může sama, nepřijatelný. Pár kamarádek ji pozvalo na párty, a když zábava skončila, byla Sally mrtvá. Podle pitevní zprávy se předávkovala vším možným, ale soudnímu lékaři doktoru Livingstonovi se to nelíbilo o nic víc než Sofii. Za ty roky na vraždách se Sofie naučila na instinkt spoléhat. Podle všeho měla Sally před smrtí sex, ale zdálo se, že musela být po všech těch drogách, co měla v krvi, natolik mimo, že o tom možná ani nevěděla. Drogy a sex. Sex hostitel připustil s lehkostí, která Sofii nepřestávala dráždit. Na drogy se nikdo nenamáhal zeptat. Jako kdyby tady policie byla jen od toho, aby převzala tvrzení chlapcových bohatých rodičů, že je musel přinést někdo jiný a jejich syn je nevinný jako anděl boží. Dokonce se jim podařilo vyvolat dojem, že si Sally drogy vlastně přinesla sama. Možná si něco vzala dobrovolně, připouštěla Sofie, ale odmítla uvěřit, že by si je i sama obstarala.

Deidra, za kterou inspektorka šla, byla poslední, do níž vkládala naděje. Sofie vlastně ani netušila, jak se Deidra na ten večírek dostala, na Obartskou nechodila, nikdo ji moc neznal a některé z dívek o ní mluvily s pohrdáním v hlase. Sofie tedy doufala, že nebude k ostatním loajální, protože pocházela z úplně jiné společenské vrstvy. Žila sama s matkou a přivydělávala si bídou brigádou.

Bufet vedl podmračený Arab, jehož náladu kupodivu Sofiin odznak spíš vylepšil.

„Deidra,“ pronesl nadšeně. „Ta holka nepřišla. Chodí si, jak chce.“ Mluvil bídou arvédštinou, kterou rozhořčení nad mizernou zaměstnankyní ještě zhoršilo.

„Myslíte, že je nemocná?“

„Nemocná pořád. Hezké počasí – nemocná. Jestli to udělá zase, vykopnu ji.“

Inspektorka Gardererová se rozhlédla po malém krcálku, kde Arab připravoval ovocné džusy a hamburgery a usoudila, že peníze, které tu Deidra dostává, budou tak mizerné, že za ni Arab těžko najde náhradu. Byla velká naděje, že když ji nenajde doma, najde ji příště tady. Bude sem muset zajít, až bude pršet.

Sofii se nechtělo hned vracet do kanceláře, tak ještě zajela k bytovkám, kde děvče bydlelo. V průchodu, plném použitých kondomů a nedopalků zašlapaných do špíny, na ni padla deprese. Na zvonění nikdo nereagoval, a tak jí nezbývalo než se vrátit do kanceláře. Na stole měla ještě pár rozdělaných věcí a stejně se Bestii nemůže vyhýbat věčně.

V kanceláři bylo horko a bylo tu cítit jídlo, nějaká asijská kuchyně. Sofie nakrčila nos a s despektem začichala. Šla rovnou k oknu a otevřela ho dokořán. Bishop zvedl obočí od papírové krabičky a pokrčil ramený. V džínách a kostkované červené košili s vyhrnutými rukávy vypadal jako dřevorubec ve chvíli zaslouženého odpočinku. Byl o něco vyšší než Sofie, která měřila sto šedesát sedm centimetrů, a nejspíš mu táhlo na šedesátku. V zarputilé tváři měl každý rok vepsaný rýhami okolo očí a rovných pevných rtů. Vlasy mu ustoupily dozadu,

ale zbytek, který si nechával stříhat nakrátko, byl překvapivě tmavý. Na první pohled to byl stárnoucí chlap s tuhou, podsaditou postavou a zarputilým výrazem ve tváři, ale Sofie se občas s leknutím přistihla, že uvažuje o jeho skrytém sex-appealu.

„Kde jsi?“ zeptal se jí, když odložil jídlo. „Tady se dějou velké věci.“

„Jo,“ zabručela. „Mluvila jsem s DonDonem.“

Bishop opět zvedl obočí a zvědavě ji sledoval. „A to je všechno, co k tomu řekneš?“

Sofie hodila kabelku na stůl. „No, úspěchy někoho jiného ve mně právě moc nadšení nebudí, zvlášť když jsem strávila celé dopoledne marným naháněním potenciální svědkyně.“

„Jaký úspěch máš na mysli?“ zeptal se Bishop zmateně. „Že ty o tom nevíš?!“

„Pokud máš na mysli něco jiného, než že DonDon vyřel tu učitelku, tak nevím. Tak honem, ale ať to stojí za to,“ vzdychla Sofie.

„Bestii vykopli vejš!“ Bishop se zhoupł v kancelářské židli.

„To kecáš,“ vydechla Sofie.

„To ani náhodou. Už je to tutovka. Ředitel jí to naservíroval dneska ráno. Už za ni má náhradu. Prý jí přistavili pěkný psací stůl a bude zodpovědná za statistiku zločinnosti. Pěkná funkce, pěkný stůl, prý i pěkný výhled, ale už žádní novináři.“ Bishop se ušklíbl.

Sofie z výšky dosedla do otočné židle. „No páni, páni, páni!“ Plácla si dlaněmi o kolena. „Já už uvažovala, že si najdu jinou práci, s Bestií za krkem se tu nedalo ani dýchat.“

„Starej s ní parádně vyjebal. Řekl bych,“ pronesl tiše a spiklenecky, protože se jim oběma zdálo, že zaslechli na chodbě kroky, „že to plánoval od toho jejího loňského výstupu na tiskovce.“ Sofie přesně věděla, o jaké tiskovce Bishop mluví. Ten den na policejním ředitelství zaznamenali všichni. Byl to krásný letní den, kdy komisařka oddělení vražd Tamara Stolzová, velmi atraktivní žena v tom věku, který je těžké uhádnout, vstala od stolu, kde měla být jen jednou z řady a dělat policejnímu řediteli pozadí, chopila se slova a pod záminkou,

že odpoví na jednu otázku, odpověděla na všechny. Tiskovou konferenci svolanou po uzavření mimořádně sledovaného případu naprosto ovládla. Měla proto všechny předpoklady: byla atraktivní, fundovaná, měla dokonalé vystupování, uměla mluvit a prodat výsledky. Její vystoupení se zdálo být předem připravené; vždyť zaujalo a ukázalo policii v tom nejlepším světle. A umožnilo Bestii získat mediální vliv, po kterém toužila. Že to nebyl ředitelův plán, byť mu nezbylo než se tak tvářit, tušili na ředitelství mnozí a mnozí se obávali anebo doufali, že ředitel přišel kromě svých pěti minut slávy i o mnohem víc. Tamara Stolzová navázala toho dne s médii nevázaný vztah, který se nedal nazvat láskou, protože chyběla důvěra z obou stran, ale rozhodně to bylo bujaré erotické dobrodružství. Obě strany se hnaly za okamžitým uspokojením, bez ohledu na důsledky. Tamařina fotogenická tvář se ze stránek arvédských deníků dívala tak často, až sama komisařka zapomněla, jak pomíjivá je svatozář malovaná tiskařskou černí.

„Starej je záluďný jako had, nikdo vůbec nic netušil a najednou bum a prásk.“ Bishop praštil pěstí do stolu a pak střízlivěji dodal: „Jsem rád, že má ještě koule.“

„A já! Bože, to je nejlepší zpráva roku. Stolzová jde od válu.“

„Takhle to nesmíš prezentovat,“ zasmál se Bishop. „Je to zásadní ocenění jejích kvalit a schopností. Jenže už se nedostane před kamery, pokud se nenechá srazit autem přímo před barákem.“

„Ta nebude mít radost.“

„Ta bude přímo běsnit. Ať jí to starej zabalí, do čeho chce, bude jí stejně jako nám jasné, že se jí zbavil. Už žádná schopná komisařka Tamara Stolzová, účinná hráz proti zločinnosti v Arvedu. V podstatě ji dědek připravil o jedinou možnost sexuálního vyžití, ta kráva má orgasmus jedině, když na ni míří kamery.“

„Doufám, že to nakonec neodneseme my,“ vzdychla si Sofie.

„Já bych se bál spíš o toho jejího nástupce. Půjde po něm jako slepice po flusu.“

Sofie se zasmála. „Už se ví, kdo to bude?“

„Jméno jsem v tom všeobecném nadšení úplně dobře nepochytil. Ale mám dojem, že je to nějaký krajánek.“

Sofie tázavě vzhledla. „Krajánek?“

„Nový pan komisař je hvězda z Derre a převedeli ho hodně rychle, takže asi i tohle měl ředitel naplánované. Jak vyčenuchám to jméno, tak ho prolustruju. Trochu teda doufám, že bude mluvit nářečím a vysvětlovat nám, jak se dělá ta pořádná policejní práce.“ Poslední slova pronesl Bishop s přehnaným severoarvédským přízvukem.

„Horší než Stolzová snad být nemůže,“ pronesla s nadějí v hlase Sofie.

„Abys to nezakřikla,“ povzdechl si Bishop.

„Vždycky to můžu zabalit,“ pronesla Sofie Gardererová zamýšleně.

Nestačila však úvahu ani dokončit, když zazvonil telefon. Sofie zvedla sluchátko a představila se. „Ano. Kde? Soudního lékaře už volali?“

Udělala si několik poznámek do bloku a položila sluchátko. Bishop se na ni tázavě podíval.

„Máme tělo. To tam mám jet sama nebo co?“ zeptala se inspektorka podrážděně. „Jak hodně je to s tou Stolzovou oficiální?“

Telefon zazvonil znovu. Sofie protočila panenky. Přiložila si sluchátko k uchu. „Hned? Dobře.“

„A je po klidu,“ konstatoval Bishop. „S mrtvolami se roztrhl pytel.“

„Tohle je spíš politická mrtvola,“ pronesla Sofie významně. „Volají mě k řediteli. Aspoň zjistím, s kým mám jet na místo činu.“ Vstala, oblékla si sako přehozené přes opěradlo židle a upravila si límeček bílé halenky.

„Prý je to nějaký princ!“ Ředitelova sekretářka Marjel se natáhla přes stůl, zdánlivě proto, aby dosáhla na složku ležící skoro až na kraji. Její šeptání se neslo prázdnou místností hlasitěji, než kdyby normálně promluvila. Sofie se zmateně rozhlédla.

„Co?“ zeptala se. „Kdo?“

„Ten novej,“ zasyčela Marjel, zjevně rozlícená Sofinou nedůvtipností. „Je vevnitř. Se starým.“

„To mi chybělo ke štěstí,“ povzdechla si inspektorka. „Hele, Marjel, ještě ke všemu mám případ.“ Podala sekretářce svůj blok, ale předtím se do něj podívala, aby si osvěžila paměť. „Má to být někde v Maggoty. To je severní část Arveda, vlastně už skoro venkov. Můžeš prosím tě zavolat do Ústavu soudního lékařství, ať tam někoho pošlou?“

Chytila kliku, ale na poslední chvíli se otočila k sekretářce, která i přes svou touhu po drbech byla neuvěřitelně výkonná a už si u ucha přidržovala sluchátko.

„A zjisti, jestli dal někdo vědět Trix.“

Inspektorka Gardererová nevstupovala do ředitelovy kanceláře poprvé. Věděla, že ji čeká tmavě hnědý nábytek a fotografie ředitele s významnými lidmi zarámované v barevných paspartách. Právě tenhle detail jí opakovaně připomínal, aby ředitele nepodceňovala; muž, který je ochotný standardní fotky typu „podívejte se, s kým vším se znám“ shodit tím, že je nechá zarámovat do kanárkově žlutých, růžových, červených, modrých a zelených rámečků, není tak snadno čitelný. Možná si toho měla všimnout i Bestie.

Místnost byla obdélníkového tvaru a uprostřed stál zasedací stůl s mnoha židlemi, který přiléhal k ohromnému psacímu stolu. Za psacím stolem seděl policejní ředitel. Vzhlédl, a když uviděl Sofii, vstal a šel jí v ústřety. Na jedné z židlí u stolu seděl cizí muž a před ním ležel bílý hrnek od kávy. Inspektorka ho v první chvíli jen přelétla pohledem, protože byla stále ještě rozpačitá z řeči ředitelovy sekretářky. Než k ní ředitel v nebyvalém záchvatu zdvořilosti došel, i muž na konci stolu vstal a pohlédl na ni.

„Inspektorka Gardererová,“ pronesl ředitel někam mezi ně. „To je komisař Gavin Desmond, naše posila. Nahradí komisařku Stolzovou, která se bude na ústředí věnovat novým úkolům.“

Sofie si všimla, že se ředitel vyhnul výrazu povýšena. Ředitel se mírně pousmál. Nebyl to špatný chlap; snad mu jen víc

než na policejní práci záleželo na tom, jak vypadá, ale Sofie si uvědomovala, že policie potřebuje stejnou měrou úředníky i policisty. A možná, napadlo ji škodolibě, není špatné, když na vrcholu stojí marketingový odborník.

Otočila se ke komisaři. Nyní už mu otevřeně věnovala dlouhý pátravý pohled. Tipovala mu tak něco přes třicet, měl krátké tmavé vlasy a mužně pohledný obličej, jaký byl v módě před lety. Podle trendů, které sledovala její dvanáctiletá Isabella, současnost přála spíš chlapeckým až panenkovským zjevům. Byl hodně vysoký; inspektorku o dost převyšoval, odhadovala, že měří určité přes sto devadesát centimetrů. Stál velmi klidně, uvolněně, nedával najevo žádnou nervozitu ani rozpaky. Teprve po chvílce zkoumavých pohledů k ní napřáhl pravici.

„Komisař Desmond,“ řekl. „Doufám, že budeme dobře spolupracovat.“ A v té chvíli si Sofie vybavila, kdo to je. Nebyl žádný princ, v tom se sekretářka zmýlila, do královské rodiny však určitě patřil. Jeho otec byl jedním z princů, synů bývalého krále Michaela II. Když nastoupil k policii, hodně se o něm mluvilo. Všichni na něj byli zvědaví, ale postupně zájem opadl. Obecně se čekalo, že zakotví v hlavním městě, ale on se Arvedu obloukem vyhnul a odešel sloužit na sever, a tak časem zmizel z řeči i vzpomínek.

„Také doufám, pane komisaři.“

„Dobře,“ ředitel si zamnul ruce. „Takže k věci, inspektor-ko. Komisařka Stolzová se chystá promluvit ke svému týmu, rozloučit se a všem poděkovat.“

„Promiňte, pane řediteli,“ přerušila ho Sofie. „Ale máme případ. Volali mi minutu předtím, než mě Marjel požádala, abych přišla k vám do kanceláře.“

„Aha, hm,“ zamyslel se ředitel. „Tak to moment.“ Odešel z kanceláře a dveře se za ním pomalu zavřely. Inspektorka s komisařem Desmondem slyšeli jen začátek jeho rozhovoru s Marjel.

„Co je to za případ?“ zeptal se komisař. Sofie zvedla oči a zaváhala. Připravovala se na trapné ticho nebo společenské

fráze. Podívala se na své prázdné ruce, jako kdyby tam pořád držela zápisník, a pak řekla: „V nějakém parku v Maggoty našli dnes ráno lidské pozůstatky. Víc zatím nevím,“ Sofie pokrčila rameny. „Místní policista je na místě. Zajistila jsem, aby se na místo dostavil soudní lékař a technický tým.“

„Výborně, inspektorko,“ odpověděl namísto komisaře ředitel, který opět otevřel dveře a zůstal v nich stát. „Doktor Livingstone už prý vyrazil. Není lepší způsob jak se seznámit s týmem než při práci, komisaři,“ otočil se na komisaře Desmonda. „Omluvím Vás u komisařky Stolzové. Můžete hned vyrazit na místo činu. Není to problém, že?“

„Ne, jistě ne.“

Sofii se najednou až směšně ulevilo, že se vyhne rozloučení s Bestií. Uvědomila si, že má stažený žaludek. Bestie by si určitě našla nějaký způsob, jak ji ještě na závěr pořádně nakopnout.

Komisař Desmond se složil na sedadlo spolujezdce a díval se do Sofina zápisníku. Sofie si vzala klíčky, ale než je zasunula do zapalování, malou chvíli zaváhala. Nervozita se vrátila. Nakonec však krátce vydechla, nastartovala a vyrazila na cestu.

Komisař Desmond stále ještě hleděl do papírů, když vyjížděla z parkoviště. Krátce zahlédla komisařku Stolzovou, která mířila k proskleným dveřím do budovy ředitelství. Jejich pohledy se setkaly, ale jen na sebe zlomek sekundy mlčky hleděly.

„Magotty. Víte, kde to je? Podle toho hlášení to vypadá na severní okraj Arveda.“

Sofie Gardererová očima zkontrolovala navigaci, ale pak si uvědomila, že vlastně ví, kde Magotty leží.

„Myslím, že je to dneska už součást Arveda. Víím, kde to je.“

„Fajn.“

Inspektorka se vymotala z arvedského provozu a zamířila na výpadovku na sever. Oba mlčeli. Komisař vypadal, že usnul, ale Sofie si uvědomovala, že pod přivřenými víčky pozorně sleduje provoz. Spíš než na dopravu se však Gavin Desmond

soustředil sám na sebe. O přeřazení do Arveda požádal zhruba před rokem a byl si celkem jistý, že dřív nebo později jeho žádosti vyhoví. S předstihem si pořídil v Arvedu byt, aby se vyhnul nutnosti přechodně bydlet u rodičů. Byl zvyklý, že má díky jménu a původu cestu kupředu svým způsobem umetenou, neznamenal to ovšem, že by ta cesta byla jednodušší. Vždycky šlo o složité vyvažování. Rychlost, s jakou byla jeho žádost zničehonic vyřízena, si však zasloužila hlubší pohled na věc. Čekal výběrové řízení, pohovory, předávání pravomocí. Místo toho dostal na rozhodnutí sotva pár dní a skoro se dalo říct, že jeden den vypnul počítač v Derrském kraji a druhý den ráno se hlásil na hlavním ředitelství. Podíval se úkosem na inspektorku Gardererovou. Byla trochu odtazítá, ale byl tu nový a byl její šéf, těžko se mu bude vrhat kolem krku. Možná sama stála o povýšení a jeho příchod ji zaskočil. V každém případě tu něco muselo být. Od chvíle, kdy ho ředitel ve své kanceláři seznamoval s novým působištěm, měl neodbytný pocit, že je tak trochu za pitomce. Jde v téhle hře o něj, nebo o někoho jiného? Najednou se potěšeně usmál; představa potíží mu vyplavovala do krve adrenalin. Desmondové nevládli v Arvédii přes sedm století proto, že by se vyhýbali nepříjemnostem.

Sofie zaparkovala auto vedle policejního vozu, který stál na provizorním parkovišti. Bylo tu i černé Audi soudního lékaře, ale dodávka techniků chyběla. Třetí v řadě bylo hasičské auto, což Sofii pobavilo.

„Dobrý den,“ přispěchal jim v ústrety muž v hasičské uniformě. Byl velmi mladý a měl jednoduchou hloupou tvář se zarudlými tvářemi. Oči měl kulaté, ústa malá a našpulená. Vypadal jako přerostlý chlapeček, který si na hasiče jen hraje. „Přijeli jste z Arveda?“

„Inspektorka Gardererová, komisař Desmond,“ představil je oba komisaři. „Kde je tělo?“

„Je to tamhle nahoře,“ ukázal hasič na kopeček, který začínal pár metrů za nimi. Jeho vrcholek pokrýval malý remízek, který už se začínal zelenat. Gavin rozeznal mezi větvemi špičku nějaké stavby, nejspíš věžičku kostela. Za pár týdnů

zmizí v listoví, ale takhle časně zjara byla ještě patrná. „Já tu hlídám. Máme tady jenom jednoho strážníka a ten je nahoře s panem farářem. Ten to tam našel. A taky od vás už přijel doktor. Prý ještě dorazí další.“

„Tady po té cestě?“ ujistil se komisař a zašklebil se při pohledu na bláto.

„Bohužel tam nevyjedete autem, musíte jít pěšky. Je to pořád nahoru.“ Podíval se na jejich boty. „Cesta je trochu rozblácená, ale jenom místy.“

„To je dobré vědět,“ povzdechl si komisař a podíval se na své boty. Měl důkladně naleštěné polobotky. Sofie sledovala jeho pohled a nedokázala se ubránit úsměvu. Zjevně neočekával, že pojedou do terénu, když se ráno oblékal. Stál tu v obleku, který měl nejspíš větší hodnotu než ten, ve kterém ho ráno vítal policejní ředitel.

„Hm,“ zabručel a vrátil se do auta pro kabát. Byl poměrně hezký jarní den, slunce občas problesklo mezi mraky, ale současně pofukoval nepříjemný vítr.

Sofie měla tmavé kalhoty i bundu, ale ani ona nebyla vybavená do terénu. Začali bok po boku stoupat do kopce. Komisař měl delší nohy a zjevně dobrou kondici, protože mu nedělalo problém během rychlého výstupu mluvit.

„Jak dlouho vlastně děláte u policie?“

Sofie po úporném mlčení, které vládlo v autě cestou do Magotty, čekala, že budou mlčet dál, a tak odpověděla poměrně stroze.

„Skoro deset let,“ řekla, ale pak se obměkčila a dodala, „pět let jsem dělala pod komisařem Heinrichem. To byla vynikající škola.“

„To věřím, setkal jsem se s ním asi dvakrát. Skvělý policajt.“

„Ano?“ podivila se mimoděk Sofie. „Myslela jsem, že jste byl na dalekém severu. Netušila jsem, že jste někdy pracoval v Arvedu.“

„Ale i na dalekém severu se páchají zločiny. A některé mají přesah i za hranice kraje.“

„Aha, tak to jo. Heinrich byl skvělý.“

„A vy sama jste neuvažovala o kariérním postupu? Pět let na vraždách. Musíte mít řadu zkušeností.“ Komisař nechal větu doznít a Sofie to mohla nechat tak, ale chopila se hozené udičky.

„Vlastně jsem v poslední době uvažovala spíš o odchodu.“ Pokrčila rameny, což za rychlé chůze nebylo jednoduché. Začínala se už zadýčkovat, ale ten chlap byl pořád energický jako na úpatí kopce.

„To by snad byla škoda,“ řekl pomalu.

„Měla jsem pocit, že potřebuji změnu. Nějak mě to už nenaplnovalo.“

„Je naděje, že já budu dostačující změnou?“ zeptal se vážně komisař, což Sofii svým způsobem potěšilo i znepokojilo. Zdálo se, že jí příliš dobře rozumí, nakonec se mu o komisaře Stolzové mohlo něco donést. Těžko bude úplný venkovský naiva, i když se mu možná zpočátku budou snažit takovou nálepku přilípnout. Sofie nechtěla o svých pocitech vůči Bestii mluvit úplně otevřeně. Řekla až dost. Na chvíli se zastavila a vydýchovala se. Zastavil se také.

„Jdeme moc rychle?“ zeptal se.

„No, možná bych měla zařadit do jídelníčku běh na dlouhé tratě,“ zasmála se.

„To nikdy neškodí,“ řekl suše a Sofie přemýšlela, jestli to byla kritika. Nejspíš byla jen vztahovačná, protože když opět vyrazili, zmírnil tempo. Mohlo to být stejně tak proto, aby si Sofie odpočinula, jako proto, že chtěl dokončit rozhovor dřív, než budou nahoře.

„Byl bych nerad, kdybyste odcházela zrovna v této chvíli.“

„Vlastně by pro vás mohlo být přínosné, kdybyste si svůj tým mohl sestavit podle vlastních představ.“

Zavrtěl hlavou. Byli už na vrcholu a vnořili se mezi stromy. Zezdola se zdál být kopec neorganizovaně zarostlý, ale tady nahoře měly stromy svůj řád. Jen náletové křoviny mezi nimi rušily dojem starého parku.

„Rád bych si nejdřív udělal představu, než začnu něco budovat,“ zabručel a Sofie pochopila, že je to poslední poznámka k probíranému tématu.

Zastavili se na malém plácku udusané hlíny. Cesta se tu rozšířila a před nimi byl starý zděný plot, místy již rozpadlý, a kovová brána, rezavá a prorostlá výhonky plazivých rostlin. Jedna část branky byla dokořán a druhá zůstávala na místě, jen trochu vychýlená.

Vešli do zanedbaného parku, jehož smutným klenotem byla rozpadající se kaple. Okna byla nezasklená, vrata už dávno někdo vyvrátil a jedno jejich dřevěné křídlo hnilo napůl opřené a napůl zhroucené u zdi. Kupodivu se na části stavby zachovala omítka i štuky, což svědčilo o mimořádně důkladné práci dávných zedníků.

Tráva nebyla posečená a její přerostlé stvolý byly po dlouhé zimě zetlelé, ale bylo tu méně náletových křovin, než by se dalo čekat. Ve vzdáleném rohu zaznamenala inspektorka soudního lékaře oblečeného v bílém ochranném overalu. Když je uslyšel, zvedl hlavu a podíval se na ně. Sjel pohledem z komisaře na Sofii a pak zase zpět na komisaře. Výraz jeho tváře se proměnil ze soustředěné masky v živý zájem, ale pak se obrátil a věnoval se své práci.

Doktor Livingstone byl ze všech soudních znalců z Ústavu soudního lékařství nejoblíbenější, protože byl vždy slušný a ochotný. Taký uměl být sakra pohotový, což si na vlastní kůži vyzkoušel seržant Ian Prochrow z jejich týmu, který na jednom místě činu snaživě Bestii ohlásil, že „přišel patolog“. Doktor Livingstone se na něho s lítostí zahleděl a hodně nahlas pronesl: „Jestli si budete plést soudního lékaře s patologem, tak z vás hned tak seržanta neudělají, strážníku.“ Prochrow mu to nemohl odpustit, tím spíš, že bral své seržantské povýšení jen jako krátký mezikrok k inspektorovi. Navíc, sám povýšen, povyšoval se nad své druhy v uniformě. Tím rychleji se tahle historka mezi uniformovaným sborem šířila. Dalo se očekávat, že i kdyby se z něj jednou stal komisař, bude pro uniformy už navždycky „strážník Prochrow“.

Místní policista a kněz zpovzdálí sledovali doktorovo počínání, strážník lhostejně, farář uctivě. Policista byl hřmotný a netrpělivě podupával. Kněz vypadal velmi mladě, ale když

přišli blíž, uvědomili si, že je to jen klam vyvolaný křehkou fyzickou konstitucí, kulatým obličejem a neobvyčně jemnými vlasy, jež byly nad vysokým čelem poněkud prořídlé. Kněz svíral ruce a pevně je tiskl k břichu. Měl černou košili s kolářkem a tmavé kalhoty. Kabát mu chyběl a vyhlížel neobvyčně zranitelně. Zima mu nejspíš nebyla, tady nahoře tolik nefoukalo, protože vítr se rozbil o stromy. Sofii bylo po namáhavém výstupu v bundě horko, a tak si rozepnula zip.

„Komisař Desmond,“ představil se komisař a pak pohlédl na Sofii. „Tohle je moje kolegyně inspektorka Gardererová. Co se tu stalo?“

„Tamhle je mrtvola,“ promluvil policista poněkud vyčítavým tónem a ukázal prstem. Doktor opět zvedl hlavu a pohlédl jejich směrem. Místo bylo od vchodu vzdáleno tak třicet metrů. Komisař přelétl očima celý parčík. Stáli na dlážděné cestě, která vedla od branky přímo k opuštěné kapli.

„Je to někdo, koho pohřešujete?“

„To se nedá poznat,“ zavrčel strážník, ale vzápětí sám sobě odporoval. „Z Magotty to teda nikdo bejt nemůže.“

„Kdo tělo našel?“

„Tady pan farář. Otec Barraby. Zašel pro mě a já se šel přesvědčit. Zavolał jsem vám.“

„A hasičům?“ zeptala se s úsměvem Sofie, ale moc si tím nepomohla. Policista se na ni zamračil. „Sem tu sám. Nevohlídám to, aby mi sem nikdo nelez’.“

Komisař kývl hlavou. „Můžete ještě chvíli počkat?“ obrátil se na faráře. Ten jen mlčky potřásl hlavou.

Sestoupili z dlážděné cesty. Půda byla prosycená vlhkostí a měkká tráva, která ji pokrývala, byla řídká a táhly se po ní pruhy slehlé plísně v místech, kde ještě před nedávnem ležel sníh. Tělo bylo napůl ukryté pod křovím. V době, kdy byly větve zelené, muselo být dobře chráněné. Zvenku je kryl zděný plot. Část zdi, kolem které sem přišli, byla skoro netknutá, pokud člověk přehlédł olámané tašky a odrolenou omítku. Zevnitř však bylo vidět dlouhé úseky popadaného zdiva. Tělo leželo v rohu, jenž zůstal nepoškozený, ale po pár metrech

se zeď zcela zhroutila a odhalila výhled na malý palouček ohraničený stromy a hustým křovím a díky tomu přístupný právě jen ze zahrady.

Doktor vstal, pohlédl na své ruce v gumových rukavicích, pokrčil rameny a pozdravil komisaře.

„Doktor Livingstone, jsem soudní lékař.“

„Komisař Desmond. Asi se budeme vídat častěji.“

„Něco se k nám doneslo,“ pronesl doktor a zadíval se na komisaře zvědavě. Doktor Livingstone měl krásnou tvář a o mužný půvab ho nepřipravilo ani ochranné odění. Kdyby byl vyšší, tvořili by s komisařem pěkný pandán, ale doktor komisaři dosahoval tak k ramenům. „No, potěšení je na mé straně,“ pronesl doktor přátelsky a usmál se. Otočil se a pohlédl na smutné lidské pozůstatky a tím k nim obrátil pozornost všech.

Tělo bylo natolik rozložené, že z něho zbývala prakticky jen kostra. Drobné špinavé kostičky olepené slizem a shnilou trávou, pokryté zbytky oblečení, něčím, co nejspíš bývalo žlutou vlněnou sukní. A tím nejzoufalejším mementem byly zkrabacené kozačky, do nichž byly zasunuté hnědozelené holenní kosti.

„Byla malá, že jo,“ řekla Sofie přiškrceným hlasem. Vraždy dětí neměla ráda.

„Vypadá to tak,“ přitakal doktor.

„Tělo je dost kompletní. Nezdá se, že by na ní hodovala nějaká zvířata.“

„Nějaké drobnější známky tu jsou,“ poznamenal doktor. Přiklekl a ukázal prstem v latexové rukavici. „Tady a tady taky. Ale muselo to být něco menšího. Velká zvířata se k ní nedostala. To může pomoci při určení doby smrti. Pokud ji zabili tady, tak musela poměrně brzy zapadat sněhem.“

„Nezbylo by z ní ale víc, kdyby tu hned zmrzla?“ zeptal se váhavě komisař.

„No,“ vzdychl doktor, „ono je to se zmrzlými těly dost těžké. Bylo pár oblev, a jak vám zmrzlík poleví, tak se prakticky rozteče.“

„Myslíte, že ji sem někdo přivezl mrtvou?“ Inspektorka se rozhlédla kolem sebe. Místo jí najednou připadalo mnohem neutěšenější. Oba muži sledovali její pohled.

„Byla by dřina ji sem vytáhnout. Podle velikosti kostry bych jí hádal tak třináct až patnáct let, mohla vážit něco kolem čtyřiceti, padesáti kilo, to není málo, když to nesete do kopce.“

„Takže se to spíš stalo tadý?“

„Říkám si,“ pronesl zamyšleně komisař Desmond, „jestli to nebyl nějaký bláznivý mejdan, který se zvrhl. Mladí tu mohli blbnout, a někdo to přehnal a všichni utekli a ji tu nechali.“

„Teoreticky tu mohla být i sama a umřít. Třeba se předávkovala,“ namítla Sofie.

„No,“ pohlédl na ni doktor, „má kozačky a sukni. Ale nemá bundu, kabát ani žádné triko. Sotva sem vylezla do půli těla nahá.“

„Krucinál,“ zašeptala Sofie a podívala se na tělo, aby zakryla slzy, které jí nejspíš ostrý vítr vehnal do očí. „Nesnáším úchyláky.“

Komisař Desmond krátce přikývl. „Ale proč horní část těla,“ zamumlal, ale doktor správně usoudil, že to nebylo určeno jemu. „Technici ještě nedorazili?“ zeptal se komisař zbytečně a rozhlédl se. Strážník s farářem pořád stáli u kaple.

„Určíte nějak blíž dobu smrti, doktore?“

Doktor pokrčil rameny. „Pokud se spolehnu na to, co vidím, a na logiku, tak bych řekl půl roku. Normálně by se do tohoto stavu dostala rychleji, ale byla zima. Musela být pod sněhem a zmrzlá. A upřímně, nepřísahám ani na to, že je to děvče. Hádám podle oblečení a vlasů, ale přesněji to určit bude složitější. V tomhle věku možná nakonec nepomůže nic než DNA.“

„Jo,“ řekl rezignovaně komisař. „Tak se do toho pusťte, doktore. Doufám, že se nám bude dobře spolupracovat.“

„I já,“ přikývl doktor.

Komisař Desmond vykročil ke strážníkovi se Sofií v závěsu. „Tělo tu mohlo ležet i půl roku. Jak to, že ho nikdo neobjevil dřív?

„Von sem nikdo moc nechodí,“ řekl strážník. „Ještě tak na jaře a v létě, ale v zimě? Děti sem sice chodí bobovat, ale jenom do půlky svahu, co nerostou stromy. Vejš nelezou a letos bylo hrůza sněhu, takže i kdyby sem přišly, tak to muselo být zapadaný.“

„Takže to by odpovídalo tomu, že tu mohla ležet od podzimu.“

„Jo. Klidně.“

„Je to nejspíš děvče. Třináct až patnáct let. Pohřešujete někoho takového v obci?“ zopakovala inspektorka již zodpovězenou otázku.

Strážník pomalu zavrtěl hlavou. „Přemýšlel jsem vo tom. Ale nemám páru, kdo by to mohl být.“

Otec Barraby vypadal bez kabátu křehce. Přesunul se blíž ke kapli, až se zdálo, že chce z té dříve posvátné stavby načerpat sílu. Když k němu komisař došel, přitiskl si sepjaté ruce na hrud'. Mohla to být zrovna tak tichá modlitba jako pokus zachytit zbytek tělesného tepla.

Komisař se podíval na rozpadající se kapli a pak oba, on i inspektorka, zaměřili svou pozornost na kněze. Farář vypadal, že je plně zaujatý vlastními pochmurnými myšlenkami. Dřív, než ho stačili oslovit, řekl smutně: „Ještě, že jsem to našel já, a ne děti.“

„Máte představu, kdo by to mohl být?“ zeptal se ho komisař přímo.

„Ne. To vůbec netuším. Je tu... je tu už dlouho?“

Komisař Desmond vzdychl. „Zatím se to dá jen těžko posoudit. Co je tohle za místo?“

Farář se kolem sebe rozhlédl skoro ustrašeně. „Býval tu dětský hřbitov.“

„Dětský hřbitov?“ Komisař Desmond tázavě zvedl obočí.

„To jsem v životě neslyšela,“ pronesla inspektorka Garderová.

Farář se na ni podíval. Měl hodně světlé oči, které jen podtrhovaly jeho zdánlivé mládí. Zblízka ho však prozrazovaly vrásky a unavená pleť. Měl bledou jemnou pokožku, ke které byl čas obzvlášť nemilosrdný.

„Tady skutečně býval dětský hřbitov,“ řekl, jako kdyby inspektorka jeho tvrzení zpochybňovala. „Založili ho nejspíš někdy ke konci osmnáctého století a zrušili tak před sto lety. Když se půjdete podívat za kapli, najdete ještě spoustu náhrobků.“

„Dětský hřbitov,“ komisař Desmond to zopakoval, nyní však jiným tónem. Automaticky vyrazili naznačeným směrem a kněz šel s nimi. Měl pravdu, když zašli za starou kapli, ocitli se v tichém světě mrtvých. Z neudržované suché trávy, tu a tam oživené jarní čerstvou zelení, čněly kovové kříže a omšelé kamenné náhrobky. Sofie obvykle ráda chodila na hřbitovy. Bylo v tom něco melancholicky uklidňujícího, zejména na starých hřbitovech, kde ještě bylo zvykem vypsát na pomníku životní historii nebožtíka. I tady to na ni zpočátku působilo podobně, ale jak se procházela po staříčkém hřbitově a pročítala ty nápisy, které se ještě daly rozluštit, padala na ni tíseň. Ve smrti člověka může být něco velkého, napadlo ji, ale smrt dítěte je jen a jen smutná. Nakonec ji smutek zcela prostoupil a s ním se dostavila i taková nechť k práci, ke komisaři i k policejnímu řediteli, že musela odejít a nechala komisaře s knězem stát na kraji toho podivného pole.

„Zvláštní,“ řekl komisař Desmond a rozhlédl se o opuštěných náhrobcích. „Nikdy jsem se s ničím takovým nesetkal.“

„Na některých hřbitovech bývají celá oddělení vyhrazená jen dětem,“ odpověděl farář, „ale máte pravdu, založit hřbitov jen pro děti, to je opravdu nezvyklé. Zakladateli byli Derendorfové, kterým tady patřovala řada vesnic. Podle pověsti manželka hraběte otěhotněla s milencem, a když pak zemřela při porodu i s dítětem, nechal ji sice hrabě pohřbít v rodinné hrobce, dítě však pohřbít odmítl. Tak ho nakonec uložili tady. Ženám v okolí bylo opuštěného děťátka líto, a když pak zemřelo dítě jedné z nich, požádala, aby ho pohřbili také tady a tím to začalo. Podle jiné verze tu to dítě strašilo, v každém případě to skončilo tím, že se tu začaly pohřbívat další děti, a nakonec se to dělalo skoro sto let. Poslední náhrobky jsou z minulého století.“

„Chodí sem někdo?“

Farář se váhavě otočil ke kapli. „Na hrob asi těžko. Řekl bych, že spíš ne. Já jsem tímhle směrem chtěl vést pro děti trasu orientačního pochodu,“ vzdychl, „původně jsem jich chtěl pár vzít s sebou, ty starší, aby mi pomohli, víte,“ vzhlédl, „starší děti už nezaujmeme jenom nějakou procházkou. Abych je udržel, musím být trochu kreativnější. Rády se zapojí samy, víte, no, ještě, že jsem je nevzal.“

„Na tělo jste ale těžko narazil náhodou. Úplně na ráno nebylo. Měl jste nějaký důvod se dívat právě tam?“ zeptal se klidně komisař.

Kněz se na něho podíval a poprvé se krátce pousmál. „Hledal jsem místo pro mrtvou schránku – na sladkosti nebo na úkoly. Tohle by mě ve snu nenapadlo. Chudák malá.“

Gavin Desmond si vybavil ty drobné kůstky a žlutou sukni a přikývl. Rozhlédl se po náhrobcích. Hluk a hlasy, které se ozvaly za kostelem, uvedly jeho i faráře do pohybu. Vyšel na prostranství, které ožilo množstvím lidí. Inspektorka Garderová mu šla vstříc se zarudlým, vzrušeným obličejem.

„Jsou tu technici a také lidé z Ústavu soudního lékařství. Doktor by nechal ostatky převést, pokud s tím souhlasíte.“

„Jistě,“ odpověděl komisař a pak se otočil na faráře. „Nemusíte tu už čekat, otče. Vraťte se na faru, je to předpokládám dole v Maggoty.“ Když farář přitakal, pokračoval: „Určitě s vámi budeme chtít ještě mluvit. Zatím vám děkuji.“

„Dobře,“ řekl farář a vypadal, že chce ještě něco dodat, Sofie dokonce uvažovala, jestli jim nechce požehnat, ale pak to asi odsoudil jako nevhodné a mlčky se otočil a odešel.

Když se inspektorka vrátila ze hřbitova na místo činu, doktor Livingstone právě končil s ohledáním. Vstal a rozhlížel se kolem sebe, krátce se pousmál na Sofii a pak s uspokojením zaznamenal hluk, který oznamoval, že se blíží další lidé. Doražil na místo činu první, ale už byl netrpělivý a rád by zase šel. Začal si skládat náčiní do sofistikovaného kufříku s šedým textilním potahem a popruhem přes rameno. Sofie si pod dojmem,

jakým na ni zapůsobil dětský hřbitov, pomyslela, že by doktor měl mít spíš bachratou koženou tašku s horním uzavíráním, s jakou chodil léčit místní lékař před sto lety, kdy se tady ještě pohřbívalo. Vnitřní zrak jí vykreslil smutný pohřební průvod s malou bílou rakvičkou, kterou nebylo těžké nést, ale o to těžší bylo uložit ji do chladné země.

Bezmyšlenkovitě se soustředila na doktorův dokonalý profil. Byl to muž, o kterém se bezesporu dalo říct, že je krásný, aniž však postrádal mužnost. Polodlouhé plavé vlasy si nechával zastříhnout na ramena a obyčejně je nosil rozpuštěné a vždycky byly upravené, jako kdyby si je právě rozčesal. Když pracoval, stahoval si je do culíku, a protože si právě sundal ochrannou čepici, měla Sofie možnost na vlastní oči vidět, jak si stáhl i gumičku a projel si vlasy rukou, ty se jako na povel rozprostřely na ramenou. Vysvlékl se i z overalu, zmuchlal ho a nacpal do tašky. Jen ve svetru a košili si došel pro kabát, který měl v igelitovém pytli přehozený kus dál přes zřícenou zeď.

„Líbí se mi s vámi pracovat, doktore. To se hned pozná člověk na úrovni,“ zahlaholila šéfka techniků Trix, která se blížila v čele svého malého vojska. „Vozíte si vlastní pytel na kabát?“

„Dlouholetá zkušenost, Trix. Když jste tak marnivá jako já, naučíte se dávat si na oblečení pozor,“ ušklíbl se na ni doktor Livingstone.

Inspektorka v té chvíli záviděla Trix její bezprostřední otevřenost. I když se s doktorem Livingstonem znaly v podstatě stejně dlouho, Trix s ním navázala mnohem bližší vztah. Pravdou bylo, že se Trix pokusila doktora Livingstona na jednom vánočním večírku Ústavu soudního lékařství svést, což se jí sice nepodařilo, ale po tom incidentu zůstala kupodivu místo trapnosti jakási pobavená důvěrnost. Doktora Livingstona ani tak nepřekvapilo, že po něm nějaká ženská vyjela, na to byl koneckonců zvyklý. Spíš ho zarazilo, že to byla zrovna Trix, která byla přece jen o dobrých deset čísel vyšší než on, a občas se nachytil při úvahách, co asi měla přesně v úmyslu s ním dělat. Trix oceňovala, že ačkoli v doktorově případě neuspěla, neslyšela za celou dobu, co spolu pracovali, že by snad měl něco

s kýmkoli jiným z ústavu. Měla ho tedy za bílou vránu, která se skutečně bezezbytku drží hesla – co je v domě, není pro mě.

„Já jsem spíš přes praktické odívání,“ řekla Trix, která vyšlapala celý kopec, aniž by se zadýchala. I to jí Sofie záviděla. Trix byla ovšem mladší než Sofie, byla vysoká a statná a v černých kalhotách, těžkých botách a kožené bundě vypadala jako motorkářská královna. Postavila se vedle Sofie a muži začali vybalovat vybavení. Doktor se s nimi tiše dohadoval.

„Kde máš Bestii?“ zeptala se tlumeně, čímž se ukázalo, že i ona je natolik lidská, aby nenazvala Stolzovou její přezdívkou nahlas.

„Ty nevíš?“ zeptala se udiveně Sofie. „Vykopli ji vejš. Mám nového komisaře.“

„Nového komisaře? Znáš ho?“

„Neznáš, je z kraje.“

„Ale,“ odpověděla Trix a rozhlédla se. Její skupina se zatím mlčky převlékala do overalů a doktor ukončil výklad, jak posbírat ostatky. Otočil se k ženám.

„Je to sympaťák,“ vložil se do hovoru a vysloužil si Sofiin překvapený pohled. „Řekněte, že ne,“ zasmál se.

Inspektorka zavrtěla hlavou a řekla upřímně. „Jo, je to sympaťák, ale ne moje liga. Moc mladý a moc dobře oblečený.“

„Je to kretén?“ zeptala se zpříma Trix, ale odpovědi se jí nedostalo. Zezadu vyšli dva muži a Sofie zrudla a běžela jim vstříc.

„Jsou tu technici a také lidé z Ústavu soudního lékařství. Doktor by nechal ostatky převést, pokud s tím souhlasíte.“

„Dobře,“ odpověděl komisař. Propustil faráře, rozloučil se s ním a pak se otočil na strážníka. „Díval se někdo do té kaple?“

Strážník zavrtěl hlavou a se sklopeným pohledem se chystal vyrazit. „Hej,“ zarazila ho Trix, „to už nechte na nás.“

Doktor Livingstone si přehodil tašku přes rameno, natáhl ke komisaři ruku a krátce mu ji stiskl. „Ode mě to bude zatím všechno. Zprávu dostanete co nejdřív.“ Trix stála za doktorem, trpělivě čekala, a když se otočil k odchodu, tak mu přátelsky zamávala, až se jí tmavý ohon dlouhých vlasů rozhoupal na zádech.

Podívala se pátravě na komisaře a vyčkávala.

„Vy jste od techniků?“

„Správně. Theresa Troisième, ale obvykle mi všichni říkají Trix. Oficiálně spadáme pod soudní lékařství, teda. Ale já vedu technický tým.“

„Tatínek byl Francouz?“ zeptal se komisař zdánlivě bezmyšlenkovitě, zdálo se, že automaticky reaguje na Trixinu neformálnost.

Trix se ušklíbla. „Ví bůh, kdo z rodiny. Mám to jméno po mamince.“

„Komisař Desmond. Po tatínkovi,“ usmál se. „Takže vy tady těm hochům šéfujete?“

„Jo. Velká šéfka. To jsem já. Co tady budete chtít projít?“

„To je těžké,“ přiznal komisař Desmond. „Podle doktora tady tělo leželo řadu měsíců. Chyběla jí část oblečení. Bunda, kabát, svetr, triko, něco takového. Prohledejte, co půjde, a seberte všechno. Dívejte se po známkách nějakého mejdanu nebo party. Zatím nevíme vůbec nic. Kdo to byl, co se jí stalo.“

„Děvče?“

„Zdá se, že ano. Nejspíš hodně mladá.“

„Hm,“ zabručela Trix a otočila se směrem ke kapli. „Divné místo.“

„Jo, taky si myslím,“ řekla Sofie.

„No,“ řekl komisař, „než půjdem, trochu bych se tu ještě prošel. Nevadí?“

Trix zavrtěla hlavou. „Nějaká sešlapaná tráva tady asi těžko hraje roli.“ Podívala se přísně na strážníka, který zaraženě přešlapoval u vrat a pak zase na komisaře. „U vás mám jistotu, že nebudete nikam nic házet ani nic sbírat. Doufám,“ dodala významně.



Otec Barraby se ohlédl po kapli, do níž právě vstupovali policisté. Zdálo se mu, že odtamtud zavanul zatuchlý zápach smrti, prachu a kadidla, i když to byl nesmysl. Ale vem to byl tak nepříjemný, že se otočil na patě a hnal se dolů z kopce jako štvaný běsy. Něco v tom všem mu připadalo nepříjemně známé. Už jednou takhle utíkal z dětského hřbitova a připadal si stejně pošpiněný. Než došel dolů, poněkud se uklidnil. S tím však opadl i adrenalin, díky kterému si dosud neuvědomil, jak nedostatečně je oblečený. Když se vynořil z příkrovu stromů, začala mu být zima. Studený vítr se ani nenamáhal vanout příliš prudce, aby ho rozechvěl až do morku kostí. Schoulil se do košile a rychlými kroky mířil k Maggoty.

První dům, který míjel, byl polorozpadlý statek starého Herberta Higginse. Herbert stál uprostřed ohrady mezi ovceci a civěl na otce Barrabyho. I on byl na předjarní chlad nedostatečně oblečený, ale na rozdíl od kněze stál rovně s vypjatou hrudí v polorozhalené staré košili. Jen hlavu mu chránila obvyklá červená pletená hučka, impregnovaná starou špínou. Otec pocítil žaludeční šťávy až v krku. Nedělal si iluze o moderním světě, o násilí, o sexu a o hrách. Proč nemůže být svět prostý a jednoduchý, takový, jaký ho zamýšlel bůh? Minul Herbertův statek a pod nohama měl konečně asfalt maggotské silnice. Tady začínala civilizace, ale otci Barrabymu se pořád ještě neulevilo. I když měl dojem, že cítí Herbertův pohled v zádech, ve skutečnosti moc dobře věděl, že Herbert civí tam, odkud otec Barraby prchá.

Klid a mír je jen iluze, kterou si bláhově namlouvá.

Na náměstí se shlukli lidé. Z jeho farníků tam nebyl nikdo, ale když se jim přiblížil na doslech, obrátili se všichni naráz k němu a zírali.

„Prý jste našel nějakou mrtvolu?“ Bob Goffa byl hospodský a vypadal na to každým coulem. Byl to zarudlý, nasupený chlap s neupravenou kšticí tuhých kadeří, které vypadaly spleené letitým kouřem cigaret a starou mastnotou ze stovek smažených řízků. Jeho hlas zněl vyčítavě a mračil se na faráře, jako kdyby to všechno byla jeho vina.

Otec Barraby došel až k jejich skupině, veden stejným stádím instinktem, který je svolal dohromady. Ale litoval toho, ještě než se na něj Goffa obrátil. Nedokázal se však už otočit a odejít, a tak zastavil kousek před nimi. „Ano,“ řekl tak tiše, jak jen to šlo. Goffa na něj zíral a bylo zřejmé, že čeká na další podrobnosti. Vedle něho stála Agnes Wosická, z jejíž tváře vyzařovala obětavost a pochopení, které otce Barrabyho vždycky nesmírně popouzelo. Zdálo se mu, že zírá tupě jako Herbertova ovce. Dvě babky a sekretářka z radnice udělaly okolo faráře kroužek, takže už nemohl odejít, aniž by do nich nestrčil. Připadal si jako v pasti a bolestně zalitoval, že k nim přišel. Žádný z těch lidí nepatřil mezi skupinu věřících, s nimiž se setkával v kostele. Stav mysli, do něhož ho uvrhl nález těla, zima, která se mu už zažírala do kostí, policisté vstupující do zničené kaple a Herbertův upřený pohled ke hřbitovu, to vše ho naladilo nepřátelsky. Měl bych být hradbou, ale stojím tu a pochybuji, pomyslel si.

„Kdo to je?“ Goffa se na faráře zamračil. „Poznal jste ho? Byl to někdo z Maggoty?“

„Nevím,“ odpověděl farář. „Nemyslím, že bych se o tom měl bavit. Policie by to jistě nerada viděla.“

„Řekli vám, že o tom nemáte mluvit?“ zeptala se sekretářka z radnice Hanna Stewartová.

„Nic takového neřekli,“ odpověděl otec Barraby upřímně a hned toho zalitoval.

„Co je? Co se děje?“ Jejich kroužek najednou hrubě rozhrnul starosta Paul Parish a ocitl se tak ve středu jejich kruhu. Goffa